

syge Folk dernede på det Pariser-Hospital f. Eks. — hvor kunde man så sikkert vide, at der var gjort en Velgerning mod dem? Derom kunde alene Gud dømme, og til hans Rådslagning havde Videnskaben endnu ikke fundet Vej. Dersom de Herrer Læger dernede kunde følge disse Menneskers Livsløb lige til Enden, ja udover Døden til Dommen, vilde der måske blive Grund til at fortryde det „Mirakel“, der var bleven gjort på dem.

Asmus Hagen vilde afbryde ham med en Spydighed men fik ved denne sidste Bemærkning ligesom et let Slag på Munden. Han kom til at tænke på, hvad hans parisiske Kollega havde fortalt ham om sin „Slørugle“, og glemte herunder, hvad han vilde have svaret. I sin Ærgrelse kastede han sig så tilbage i Stolen og sagde:

„Nu synes jeg det kan være tilstrækkeligt. Dette fører jo ikke til noget“.

Men Mads Vestrup var ikke længer den, der krøb i Krog for en overlegen Mine. Det var desuden slet ikke til denne udensogns Mand, at hans Ord havde Ærende. Det var alene Barndoms-kammeratens Frelse, det her galdt. Det var Torben Dihmers evige Salighed, som han — også i sin Egenskab af Sognets Præst — havde både Ret og Pligt til at kæmpe for. Derfor var det ham om at gøre at få den Syge til at forstå, at det alene var den algode Guds Barmhertighed og Menighedens Forbøn, han skyldte den lovede Helbredelse, — som han iøvrigt for sit Vedkommende foreløbig stillede sig meget tvivlende overfor.

Asmus Hagens ringeagtende Tone havde kun den Virkning på ham, at han nu kom i Præstekjolen. Med klaret Stemme og på rammeste kronjysk talte han som den, der havde Myndighed, om den oprørske Selvrådighed, der havde grebet Tidens Børn og tidligt eller sent vilde gøre dem vanvittige tilhobe. Om ikke før, så når Herrens Time kom for et stakkels Menneske, vilde Blændværket opløse sig i Dunst. Når Mørket lagde sig på vore Øjelåg og det udtærede Legeme krummede sig i Angst og Pine — hvad hjalp så alle Videnskabens Pulvere og Dråber? For Dødens Gru og Samvittighedens Våde fandtes ingen Medicin.

„Da har vi dog f. Eks. Morfin“, sagde Asmus.

Det kom som henkastet; men Ordet var en Sprængbombe, der ramte Mads Vestrup i Hjertet, så det næsten kunde høres. Han fik igen et ganske molboagtigt Udtryk af Overraskelse, — og denne